

Kocour Lucas měl Go Cat s kuřecí příchutí a vodu.

Bydlíme kousíček od zoo, nikdy tam ale nechodí. Není to daleko ani do Madame Tussauds, ale nechodí ani tam. Nikdy nedělají věci, které byste očekávali. Zřejmě tyhle věci dělávají jenom lidé, co nebydlí v Londýně. Skuteční Londýňané chodí na místa utajená turistům, například do parku Hampstead Heath. Na herní ploše z Monopolů to máme nejbliž na Oxford Street (zelenou) nebo na Euston Road (modrou). Je ale legrační, že je tu blízko vlastně úplně všude. Pěšky se dá dojít víceméně kamkoli. Metrem ti to připadá dál, protože objíždí všechny domy a nepohybuješ se přímo z bodu A do bodu B.

Doufám, že se máš dobře.

S láskou, Nina

PS: Jez bydlí kousek odsud na kolejích a jeho univerzita (UCL) je jen kousíček od kanceláře MK na Gower Street, což není daleko od Oxford Street.

Drahá Viki,

vyrazila jsem se Samem do nemocnice na Great Ormond Street na pravidelnou prohlídku u doktora Dillona. Recepční se Sam představil jako „Willy Carson“.

Prohlásila: „Posadte se, pane Carsone.“

Zrovna jsem si začínala dělat starosti, že jsme naši schůzku zmeškali, protože se Sam představil smyšleným jménem, když v tom

Dr. Dillon vystrčil hlavu ze dveří a zavolal si dovnitř Willieho Carsona.

DR. DILLON: Tak co, Same, jak se daří?

SAM: Nemohu si stěžovat. A vám?

DR. DILLON: Mám se dobře, díky.

SAM: To je báječné.

Cestou z ordinace:

SAM: Mimochodem, jméno Willy Carson už mi nevyhovuje.

DR. DILLON: Vida, mně se docela líbí.

SAM: Evidentně nesledujete *Otázky ze Sportu*.

Sam byl nadšený, když zjistil, jak se Dr. Dillon jmenuje křestním jménem (Michael). Nemůže se dočkat, až zase vyrazíme na Great Ormond Street. Chystá se mu říci: „Jak se daří, Miky?“

SAM: Řeknu mu „Jak se daří, Miky?“

MK: To zní jako výborný plán.

SAM: (*bibňá se*)

JÁ: Půjdeme tam až za tři měsíce, možná na to zapomeneš.

MK: Nezapomene.

Po návštěvě nemocnice jsme si dali oběd na Boswell Street. Sam si dal neapolské špagety, MK měla těstoviny s máslem a česnekem. MK vadilo, že ubrousky byly úplně tenoučké. Sam omylem snědl půlku svého ubrousku, měl stejnou barvu jako jeho špagety (červenou).

Dnes u večere:

SAM: Líbí se mi lidé s divnými obličejemi.

WILL: Jako Picasso?

SAM: Toho jsem nikdy neviděl.

Will si vzpomněl na učitelku ze školy, slečnu X, které jeho kamarádi dali přezdívku „šilhoun“.

WILL: Všichni mí kámoši tvrdí, že šilhá, já si ale jejích očí nikdy nevšiml.

AB: Musíš patřit mezi lidi, co se dívají hlavně na pusy. Dělíme se na lidi, kteří se ostatním dívají do očí, a ty, co se jim dívají na pusy.

WILL: Já se dívám do očí.

AB: To určitě ne, jinak by sis všiml, jaké má ta učitelka oči.

WILL: Já se dívám do očí, jen s výjimkou učitelů. Těm se do očí dívat nesmí.

SAM: Já se dívám do očí.

MK: Já se dívám na boty.

S láskou, Nina

PS: Myslím, že já se dívám spíš na pusy.

Drahá Viki,

Mary-Kay je hubená (ale ne vyhublá). Tím pádem je jí pořád trochu zima, neustále nosí svetry a ponožky. Má hubené nohy, a dokonce i chodidla, takže si musí dávat pozor při výběru bot, aby nepůsobily těžkopádně. Všechno na světě má svoje důsledky.

Většinu času trávíme v kuchyni. Je to velká místnost, po jedné straně stojí dlouhý stůl a na druhé straně je gauč a televize. Mary-Kay s Willem rádi sedávají na opěradle s nohama opřenými o sedák gauče. My se Samem rádi sedáváme tak, jak se to sluší. Díváme se spolu na *Coronation Street*, *Klub mladých*, *Otázky ze sportu*, *Univerzitní výzvu*, na sportovní utkání, na kulečnick i na fotbal.

Stěny jsou pokryté starými talíři (většina z nich je modrobílá) a také obrazy. Na jednom je cyklista, na dalším muž, který drží za ocas rybu, a je tam také rytina strýčka Mary-Kay, který žil v Americe a byl dirigentem. Také tu visí obraz ženy z dávných časů, která má na sobě příšerné boty a má hrozně hranaté zuby. Taky je tu krásný obraz, na kterém je namalovaná černá loď pohupující se na modré hladině.

Stojí tu i ohromná kredenc plná různých drobností, umělého ovoce, maličkých zvířátek, postaviček a drobných kalíšků s dalšími maličkostmi uvnitř.

Většina talířů i hrnečků, ze kterých jíme a pijeme, jsou starožitnosti. Některé jsou otlučené, jiné pěkně zachovalé, některé mě děsí. Mám svůj oblíbený talíř s tmavomodrým lemem. Když ho náhodou dostane Mary-Kay, vždycky řekne: „Jak se ke mně dostal ten příšerný talíř?“

Nože i vidličky jsou obří a některé mají bílé držadlo (ty se nedávají do myčky).

U stolu obyčejně sedíme na stejných místech. Will na 11. hodině, Sam na 12. hodině, MK na 1. hodině. AB sedává na devítce a já na trojce (když vezmeme obdélník jako hodiny).

AB se někdy snaží usadit na Willově místě, protože rád sedává uprostřed.

U snídaně se vždycky posadíme každý, kam chce... až na Sama, ten má svoje místo, a to nemění.

Mary-Kay i Sam mají své oblíbené židle. Sam má rád velkou hranatou se zatočenými mohutnými opěradly, MK si zase oblíbila židli, která má dole trnož, o kterou si může opřít nohy. Musím uznat, že její židle je fajn, ať už s ohledem na opření nohou, tak i na to, že je opravdu pohodlná. Tuhle židli někdo navrhnul pořádně.

Stojí tu dvě vysoké stojací lampy. MK nesnáší, když nejsou obě rozsvícené, a je to to první, co udělá, když sejde dolů, pokud jsem je ovšem už nestihla rozsvítit před ní, o což se snažím. Máme plastový ubrus, pod který Sam schovává jídlo, a velkou plechovou chlebovku, která řinčí, když ji otevřeš.

Podlaha je prkenná a mezi prkny jsou mezery, takže kdyby ti upadla na zem padesátipence, je klidně možné, že už ji nikdy nenajdeš. Někdy mezerami mezi prkny v noci vylézají slimáci. Já to osobně nikdy neviděla, MK ale tvrdí, že je to příšerné, když sejdeš dolů a první, na co narazíš, jsou slimáci. Prý je to u podobných podlah obvyklé.

Okna mají dřevěné okenice. Musí se zavírat, jinak by nám do domu viděli kolemjdoucí. Někdy na to zapomenou a pak nám kolemjdoucí nakukují do bytu. Když se to stane, díváme se na ně zpátky a je to divné.

Myslím, že moje dva propojené pokoje jsou nejhezčí ze všech. Je tu obrovské zrcadlo, jaké mívají v drahých hospodách. Má zdo-

bený rám natřený jasnou oranžovo-červenou barvou. V ložnici mám sice postel, radši ale spím v pokoji se zrcadlem, a proto tam mám ještě jednu matraci. Z okna mám výhled před dům a na ulici a vza-
du je ještě jedno okno do zahrady.

S láskou, Nina

Drahá Viki,

díky za zprávu, kdo je to George Melly. Zní zajímavě, ale je mi líto, už tu nebydlí, bydlel tu ještě před Mary-Kay. V naší ulici ale bydlí jiní slavní lidé, včetně Jonathana Millera (dříve lékaře a nyní zpěvák opery).

Včera jsem dělala pečínku (trvalo to 4 hodiny na nejnižší teplotu v troubě). AB přišel na večeři.

AB: Je to dobré, ale do hovězí pečínky se opravdu nedávají rajčata z plechovky.

JÁ: Je to pečínka po myslivecku.

AB: Rajčata v plechovce tam nepatří, ať je to, co je to.

Kdo toho asi bude vědět víc o hovězí pečince, on, týpek, který se ani neobtěžuje uvařit si sám čaj, nebo ilustrovaná kuchařka od Good Housekeeping?

MK mi ukázala, jak připravit restované zelí. Opečeš trochu cibulky a česneku (na ten nesmíš zapomenout, v co největším množství), přidáš najemno nasekané zelí, chvíli restuješ a nakonec

přidáš sójovou omáčku. Je to výborné, ale pokaždé po tom máš žízeň.

Krom toho vařím Samovi ovesnou kaši. Dnes ráno jsem u snídani upustila jeho misku na kaši (bylo na ní podél lemu vytištěno „Samova miska na kaši“). Rozbila se na kousky a Sam z toho byl velmi špatný. Cítila jsem se hrozně. Dostal ji jako dárek. Kdyby to bývala byla Willova miska, bylo by to něco jiného. Nemá rád ani svoji misku, ani ovesnou kaši. Sam si navíc podobné tragédie přímo užívá, což se o Willovi říct nedá.

WILL: Nic si z toho nedělej, Same, můžeš si vzít moji misku.

SAM: Nebud' naivní – je na ní napsáno „Willova zatracená miska na kaši“.

WILL: Toho si nikdo nevšimne.

SAM: Nechci ji. Vrátím se k bramborové kaši.

S láskou, Nina

Drahá Viki,

byla jsem v šoku, když jsem zjistila, že Sam s Willem neznají Toffos, tak jsem jim jich několik koupila, aby si je mohli dát po škole, a položila jsem je na topení, aby změkly (Sam nemá rád žvýkací věci).

SAM: (*podezíravě*) To jsou karamely? Nemám rád karamely.

JÁ: Ne tak úplně.

SAM: Proč se tedy jmenují Toffos?

WILL: Protože jsou pro šviháky.

WILL: (*žvýká a přemýšlí*) Vlastně jsou to jen svlečené Rolos.

AB zase přišel na večeři. Musí ho nudit psát dokolečka ty svoje divadelní hry a být celý den sám, tak k nám chodí, aby si s Mary-Kay zavtipkoval.

Will nám vyprávěl o svém kamarádovi ze školy, jistém X.

WILL: Má doma bazén. Jmenuje se Kaňka.

SAM: Cože? On se koupe v inkoustu?

WILL: Ne, to se vztahuje ke tvaru bazénu.

Pak nám Will začal vyprávět o tom, jak putuje jídlo lidským trávicím systémem „ze stolu až do záchodu“ a AB poznamenal, že toto téma není vhodné k večeři. Když ale S & W odešli nahoru, AB, který se ještě cpal rýžovým nákypem, začal následovně:

AB: X má filcky.

MK: Kdo?

AB: X.

MK: A jéje.

AB: Šukal totiž uklízečku.

MK: Aha.

Ani jeden z nich nepůsobil dojmem, že by je to nějak rozrušilo nebo překvapilo. AB pokračoval v jídle a MK začala hlučně mlít kávová zrna, jakmile jí to připadalo vhodné.

Je pěkně nefér, že Will nesměl mluvit o procesu „ze stolu až do záchodu“, když se oni dva můžou bavit o filčkách. To je pro AB typické.